

РЕШЕНИЕ

№ 1455

гр. София, 07.03.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 11.02.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Стефан Станчев

ЧЛЕНОВЕ: Миглена Недева

Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **10062** по описа за **2021** година докладвано от съдия Стефан Станчев, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба подадена от директора на дирекция „Инспекция по труда“ [населено място], срещу решение № 20176797/08.06.2021 г. постановено по н.а.х.дело № 811/2020 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение 134-ти състав, с което е отменено наказателно постановление № 02-006383/06.01.2020 г., издадено от директора на дирекция „Инспекция по труда“ – С., с което, на основание чл. 416, ал.5, вр.чл. 414, ал.1 от Кодекса на труда, на Б. Г. Е., за нарушение на чл. 303, ал.1, вр.чл.304, ал.1 от Кодекса на труда е наложена имуществена санкция в размер на 3000.00 (три хиляди) лева.

В жалбата се излагат съображения, че съдебното решение е неправилно, незаконосъобразно и необосновано. Жалбоподателят не споделя мотивите на съда обоснали отмяната на наказателното постановление, като излага доводи за съставомерност на констатираното нарушение и правилно определен субект на нарушението. Счита за неправилен извода на първоинстанционния съд относно наличието на съществено процесуално нарушение, изразяващо се в неяснота на административнонаказателното обвинение. Иска се отмяна на съдебното решение и потвърждаване на наказателното постановление. В съдебно заседание, чрез

процесуалния си представител касационният жалбоподател поддържа касационната жалба на сочените в нея основания. Претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът - Б. Г. Е., редовно уведомен, не изразява становище по касационната жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава становище за основателност на касационната жалба.

Административен съд София-град, XX касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните, приема за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, тъй като е подадена от надлежна страна и в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК. Разгледана по същество, същата е неоснователна поради следните съображения:

Районният съд е приел за установена фактическа обстановка, по която не се възразява и касационен състав не намира различия по фактите, установени от СРС. :

Бзспорно е установено, че ответник като изпълнител по договор за СМР във връзка с ремонтни дейности на обект в [населено място] е допуснал до работа на обекта непълнолетни лица, без да изиска съгласие от ИТ. Нарушението е установено в резултат настъпила злополука по отношение на непълнолетно лице, изпълнявало работи, които са тежки, опасни или вредни за здравето и за правилното им физическо, умствено и нравствено развитие

В хода на проверката са били констатирани редица нарушения, обективирани в Протокол от извършена проверка с изх. № ПР1929968 от 30.10.2019 г., едно от които било и това, че Б. Г. Е. в качеството си на работодател е приел на работа в строителния обект Д. А. П. на 17 години, където се извършват работи, които са тежки, опасни или вредни за здравето и за правилното му физическо, умствено и нравствено развитие и са забранени за лица от 16 до 18 годишна възраст в нарушение на чл.303, ал.1, вр. чл.304, ал.1 от КТ.

По повод на така констатираното нарушение е съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № 22-006383/30.10.2019 г. на Б. Г. Е. за нарушение на чл.303, ал.1, вр. чл.304, ал.1 от КТ, извършено по отношение на Д. А. П. на 10.09.2019 г. в строителния обект и констатирано на същата дата в хода на проверката.

Актът е връчен на упълномощен представител на Б. Г. Е. срещу подпис на 30.10.2019 г. Въз основа на този АУАН е издадено Наказателно постановление № 22-006383 от 06.01.2020 г., от директора на дирекция „Инспекция по труда” – С., с което на основание чл.416, ал.5, вр. чл.414, ал.1 от КТ за нарушение на чл.303, ал.1, вр. чл.304, ал.1 от КТ на Б. Г. Е. е наложена имуществена санкция в размер на 3000 лева.

С обжалваното решение Софийският районен съд е отменил наказателно постановление № 22-006406/09.01.2020 г. издадено от директора на дирекция „ИТ“ [населено място], с което на ответника по касация за нарушение на чл. 303, ал. 3 от КТ и на основание чл. 416, ал. 5 във връзка с чл. 414, ал. 1 от Кодекса на труда (КТ), е наложена имуществена санкция в размер на 3000 лева. За да постанови решението си районният съд е приел, че в процесния случай е допуснато нарушение на процесуалните правила, водещо до неяснота на административно - наказателното обвинение. Според изложените в решението мотиви, в акта и в НП е посочено, че Б. Г. Е. в качеството си на работодател е приел на работа Д. А. П. на 17 години в строителен обект, където се извършват работи, които са тежки, опасни или вредни за

здравето и за правилното му физическо, умствено и нравствено развитие и са забранени за лица от 16 до 18 годишна възраст, но не е записано какво точно е правил Г. във въпросния обект. В АУАН и НП е преписано съдържанието на чл.303, ал.1 от КТ, без да е описано самото нарушение и обстоятелствата, при които то е извършено, което възпрепятства съда да направи преценка дали поведението на Г. в строителния обект представлява работа, която е тежка, опасна или вредна за здравето и за правилното му физическо, умствено и нравствено развитие и дали тази дейност наистина е забранена за лица от 16 до 18 годишна възраст. Направено е заключение, че посочването на нарушението в АУАН и НП е изключително общо и сведено до преписване на терминологията от закона, без да е било посочено конкретно какво е вършил Г. на обекта и без това му поведение да е квалифицирано по някое от предложенията на чл.303, ал. 1 от КТ. На Следващо място посочено, че е нарушена разпоредбата на чл. 303, ал. 1 от КТ във вр. чл. 304, ал. 1 от КТ. Правилни са изводите на въззивен съд, че не може да се установи, каква е връзката между двете разпоредби, за да се приеме, че нарушението по чл. 303, ал. 1 от КТ е обвързано от разпоредбата на чл. 304 ал. 1, съдържаща и шест конкретно посочени хипотези

Решението е валидно, допустимо и правилно.

Настоящият състав споделя изложеното от СРС, че в АУАН и в НП е посочено единствено, че Б. Г. Е. в качеството си на работодател е приел на работа Д. П. на 17 години в строителен обект, където се извършват работи, които са тежки, опасни или вредни за здравето и за правилното му физическо, умствено и нравствено развитие и са забранени за лица от 16 до 18 годишна възраст, но не е записано какво точно е правил Д. П. във въпросния обект. Както в АУАН, така и в НП не е описано самото нарушение и обстоятелствата, при които то е извършено. Забраната по чл.303, ал.1 от КТ визира „работи, които са тежки, опасни или вредни за здравето и за правилното физическо, умствено и нравствено развитие”. Законът предоставя няколко алтернативи, поради което в АУАН и НП е следвало да се посочи конкретната работа, вършена от Д. П. и да се отбележи дали същата е тежка или опасна, или вредна - доколкото законодателят не слага знак за равенство между тези три термина, съответно, ако е вредна - дали е вредна за физическото, за умственото или за нравственото развитие на лицето. Правилен е извода на съда, за наличие на неяснота на административно - наказателното обвинение, което е съществено процесуално нарушение, тъй като е нарушено правото на защита на жалбоподателя да разбере срещу кои факти да се защитава. Нарушаването на правото на защита на жалбоподателя във всички случаи води до порочност на издаденото Наказателно постановление, тъй като представлява съществено процесуално нарушение, което съставлява формална предпоставка за отмяна на Наказателно постановление. В процесните АУАН и НП е направен извод за тежка, опасна и вредна работа, но не са посочени факти, от които съдът да прецени дали конкретно извършваните от Д. П. действия са действително такива.

В тежест на административнонаказващият орган е да установи безспорно съществуването на посочените фактически основания, послужили за издаването на наказателното постановление. Неяснотата относно фактите от състава на нарушението представлява съществено процесуално нарушение, тъй като води до невъзможност санкционираното лице да организира защитата си, както и за съда да прецени наличието на съставомерно деяние, изискващо ангажиране на административнонаказателна отговорност.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл.1 АПК вр. чл. 63, ал. 1, изр.второ ЗАНН, Административен съд София-град, XX касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 20176797/08.06.2021 г. постановено по н.а.х.дело № 811/2020 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение 134-ти състав

Решението е окончателно.

Председател:

Членове: 1.

2.